

18 november 2016 - Drentsche Bikkelaars bikkelen tijdens de Wampex

Ruim voor onze start waren we op lokatie, we zijn, Margreet, Mariëlle, Petra, Marlon en ikzelf (Riëtte), een volledige meidenteam.

De taken worden verdeeld en we beginnen onze Wampex boekjes te vullen met de nodige info.

Na nog wat te drinken, een sanitaire stop en het statieportret kunnen we de startkaart ophalen en op pad.

De Wampex start met een Kleintje doolhof, waar we vooraf de puzzel voor op hebben kunnen lossen. Het schemert een beetje, maar de vloten zijn goed zichtbaar. Poe he, die overkant is ver weg, en zonder ook nog maar een kilometer te hebben gelopen hebben we de eerste verzuring al in de armen. Aan de overkant aangekomen krijgen we ons routeboekje met meteen een opdracht: per Vikingboot (met aan boord bijpassende muziek) naar de andere kant om daar de zonnige route te lopen. De volgende route is de flippo route, niet moeilijk, maar we zien verschillende teams de afslag voorbij lopen. Helaas is juist in die afslag een letter te vinden ;-) wel moet je bij de letter weer terug en het 1e pad vervolgen. (Dit was tevens de omgedraaide route, dus laatste aanwijzing eerst).

Daarna kunnen we op zoek naar geluक्सklavertjes. Ik loop voorop en beseef na een tijdje dat we foute klavers volgen (klaver 3 ipv 4), we lopen terug naar het begin en volgen de juiste route. Wel zien we meerdere groepen hun geluk bij de foute klavers beproeven.

De volgende route is de klokkenroute, meerdere klokken wijzen je de weg, tegelijk moest het aantal meters geteld worden, wat lastiger was door de gladheid, je passen worden toch korter, en moest een QR worden gescand om goed uit te komen. Ook hier zien we meerdere groepen de fout in gaan (een en ander is gunstig voor ons zelfvertrouwen: wij meiden kunnen dit! Girl powerrrr!)

In route 6 moeten we op zoek naar rode reflectoren, dit blijkt een heel lange route.

De coördinatenroute bleek niet echt moeilijk en na een tijdje lopen vinden we memorie 3.

De prehistorische route bleek een leuke, en aan het eind een stempel krijgen van Fred Flintstone himself was helemaal super!

Dat Wampexen leerzaam is bleek uit route 9, zelf had ik nog nooit van Cyrillische cijfers gehoord, en nu hebben we er zelfs mee leren tellen! Dat het goed gaat blijkt uit het juiste eindpunt.

Route 10 is de pc-route, de aanwijzingen zijn goed opgeschreven, al hadden we op 1 aanwijzing 2 verschillende windrichtingen, en we dus niet helemaal zeker weten of we op het juiste punt aan het begin van de volgende route staan.

We pikken wel een punt van route 11, blauwe kentekenplaatjes, op, maar omdat we geen letters willen missen, zoeken we (tevergeefs) naar nog meer plaatjes. Wel komen we op het juiste punt uit: de gehusselde route, waarbij we aanwijzingen krijgen door het bellen met een veldtelefoon. wel moeten de aanwijzingen juist worden geïnterpreteerd. Gelukkig hebben we een paar slimme meiden (ikke niet) in ons team. Ook op deze route zien we verschillende groepen de fout in gaan, terwijl wij recht op de post aflopen. Dankzij Margreet worden we ook hier de goede kant op gestuurd.

De groene reflectoren zijn klein en af en toe erg slecht te vinden, hier lopen we samen met een aantal andere groepen finaal verkeerd. In tegenstelling tot hun besluiten wij terug te lopen, waar we bijna aan het begin de juiste route weer oppikken. Halverwege deze route (wat een eind weer! in het

open veld, vol op de wind en rond het vriespunt) stuiten we op een enorme drukte. Er staat een onmogelijk smal, gammel en hoog bruggetje, waar men slechts zeer voorzichtig over kan, met de nodige opstopping tot gevolg. Tot we zien dat een paar mensen een linksomtrekkende beweging maken, over een dam. En net als bij schapen, volgen hier een heleboel. Wel lopen wij terug naar de brug, om te voorkomen dat we letters missen. Dan kunnen we door richting eind van de route.

Ondertussen zitten we op zo'n 15km schat ik.

De historische route is een oleaat, ik leg hem aan de anderen uit, en inderdaad, als je hem snapt, is ie niet moeilijk.

Mariëlle en ik zijn de enigen die de striproute snappen (wordt aan gewerkt!) en na de nodige meters tellen en afslagen links en rechts te laten liggen staan we bij memorie 6.

Route 16 is de knipperlichtroute. Vanaf onze plek zien we 2 knipperlichten knipperen, maar we staan na het volgen van de juiste richting maar zo bij het logo van de Europese Unie. Iets is hier erg fout gegaan, maar wat??? We besluiten door te lopen, maar het blijft vreemd.

Het volgen van de logo's is route 17, en blijkt niet zo moeilijk. We halen onze stempel, waarna we verder kunnen met de pompeblêden. We fantaseren over 'foute pompeblêden', in afwijkende kleur of verkeerde vorm, maar komen niks gekst tegen. Wel is het weer een heel lange route...

Dan komen we aan bij Operatie Amherst waarbij we heel veel bruggen moeten bedwingen. Ongeveer halverwege hangen geluidskastjes in de bomen en horen we veel vliegtuigen overvliegen. Vreemd: een groep voor ons trekt hier het bos in, terwijl we volgens ons kompas hier links moeten. Inderdaad komen wij nog veel meer bruggen tegen. Het einde van de route is wat lastiger, want wanneer ben je de laatste brug over? We blijken te ver zijn gelopen, Mariëlle zoekt verderop naar de start van de volgende route, terwijl een van de anderen een sanitaire stop houdt 😊

Dan zijn we aangekomen bij de hartjesroute, lekker makkelijk hartjes volgen, dat kunnen we wel.

Ook het pesten is ons dames op ons lijf geschreven, waarbij we ons niet in de luren laten leggen door een valsspeler. Bij een extra grote joker stopt de route.

Route 22 is een superkort routetje. Aan het eind van de route hebben we ruim 20km op de teller. Trots op onszelf trekken we een verpakking kipspiesjes open en toosten we met een klein kruidenbittertje.

In route 23 moeten we weer op zoek naar kentekenplaatjes, dit keer witte.

Route 24 en 25 staan niet in het boekje. Bij route 24 moesten we onze lampjes uit of heel zwak aan doen, op die manier konden we de schaarsverlichte route vinden. Route 25 is het bepalen van kompaskoersen dmv QR codes.

Na de QR's volgt de sudoku route. Tijdens de wachttijd bij de laatste brug los ik vlug de sudoku op. Mbv de opgeloste puzzel kunnen we de nieuwe kompasroutes bepalen. Zonder al te veel omhaal redden we het tot 27, kleintje geel-zwart. Na een heel kort chocoroute zijn we er: de chocopost!

Een korte pauze volgt, er wordt even geappt, geplast, gegeten, water getapt, en dan gaan we verder. Tijdens de pauze hoorden we dat er iets verderop een oversteek is waar iemand een nat pak heeft gehaald *oeps* .

Naast de chocopost start de LED route, knipperlichtjes leiden ons de weg.

Daarna gaan we kompaskoersen bepalen aan de hand van sterren, -beelden en -stelsels met behulp van een sterrenkaart.

Route 31 is 'onze' route: de Drentse (al vind ik onze spelling mooier, met 'sch'). Op het eindpunt zijn we thuis! Halverwege zit de nare oversteek. De brug blijkt spekglad en bovendien scheefgezakt, lopende eroverheen is een no-go, de slootwand is erg hoog, het water zelf niet heel diep en niet heel breed. Mariëlle springt er vrij soepel over, maar geen van de anderen durven dat aan. Ik besluit op mijn kont over het bruggetje te schuiven. Het gaat niet makkelijk, en ik heb blauwe dijen nu en gister een natte kont, maar beter dan een enkel verzwikken of erger: een nat pak. Met ons 2en aan de andere kant praten we op de andere meiden in en ruim een kwartier (half uur ?) later staan we allen aan de andere kant. Een lefgozer na ons durft de oversteek wel aan, maar houdt het maar net droog, net voor de val laat hij zich op de plank vallen en schuift op zijn billen verder. Een meisje die voor ons was zit zich in het veld om te kleden, zij is niet droog over. Ik vind er nog een stempelkaart, niemand die reageert op mijn oproep, en ik besluit de groene kaart van groep 54 (wow, die zijn snel gegaan!) mee te nemen naar de volgende stempelpost.

Via de G7 landen (gelukkig heb ik dit keer wel de vlaggen van de landen getekend) komen we bij een post. Ik lever de gevonden kaart in, de groep heeft een nieuwe kaart gekregen (zouden beide kaarten meetellen voor de eindstand of alleen de laatste ingeleverde kaart (wat eerlijker is vind ik, maar wel in houdt dat we de volgende keer de gevonden letters ook in een boekje moeten opschrijven, zodat we de letters kunnen overnemen mochten wij de eerste ook verliezen).

Na de post volgt de gespiegelde route. De route staat uitgetekend op een kaartje, waarbij de kaart gespiegeld moet worden. Even over de juiste as spiegelen en dan route bepalen. Het verloopt vlotjes. Op het eind lopen we iets te ver door, maar krijgen zo wel onbedoeld een aanwijzing voor de volgende route, die niet in het boekje staat, maar bij de post op een bord staat.

Tijdens deze route moeten we letters vinden die een gehusseld woord vormen die in route 35 nodig is.

Route 35 is hierdoor niet moeilijk, maar wel weer erg lang.

Ook route 36 duurt erg lang, dat het pad smal is, maar erg modderig helpt niet echt voor een vlotte voortgang.

Route 37 is niet moeilijk, maar erg lang. Voor ons loopt een groep mannen waarvan de laatste twee met de tong op de schoenen gaan. Ze slepen zich echt van boom naar boom, wat het tempo niet ten goede komt. Op het eind hebben we het idee dat zij van de route afwijken, en ineens is het weer doodstil in het bos. Wij lopen verder naar het eindpunt en volgen de maantjes. Het is een heel korte route die leidt naar de westelijke route. We ruiken de snert! We willen naar de warmte!

De laatste loodjesroute is de videoroute, niet moeilijk en we staan voor we het weten bij de finish.

Ca 10.5 uur en bijna 32km vanaf onze start om 17.04.

Met Marlon de Boer, Margreet Hekkema, Mariëlle Klompmake, Petra Onrust en Riëtte Kok

met de veldtelefoon

de eerste loopplank was de engste

Hier deden we het voor: snert en vaantje!